

Jeg maa da maaske udbede mig den højtærede Formands Samtykke til — det skal kun tage et eller to Minutter — at sige blot en Ting til, som jeg vil føje til min Kritik af den Maade, hvorpaa Bankrepræsentanterne have afvist Finansministerens Indstilling og truet andre Mænd igennem. Bankkomiteen har vedtaget intet af meddele Offentligheden af, hvad der finder Sted, ja, ikke en Gang, hvornaar den holder Møde, ganske i Modstrid med, hvad Bankkomiteens højtærede Formand, Konferensraad Falbe-Hansen, lovede i Februar, da han endogsaa lod hele Pressen faa en officiel Meddelelse om, at man paa de og de Dage paa et bestemt Sted kunde træffe ham og faa alle de Oplysninger, som han liberalt og frisindet fremsatte den Gang. Nu har man lukket sig inde. Men hvorledes har man kunnet gøre det? For Statens 2 Repræsentanter havde jo 5 Stemmer, og Bankernes Repræsentanter havde kun 5 Stemmer; hvorledes have 5 kunnet overstemme 5? Det vil jeg gerne spørge den højtærede Finansminister om.

Jeg vil da slutte med at sige, at jeg tror ikke, Befolkningen for Tiden har nogen Tryghedsfølelse, og jeg tror, at Tilstanden til, at den nuværende Regering er i Stand til at løse de betydelige Opgaver, den satte paa sit Program, svinder Dag for Dag. Man har Fornemmelsen af, at denne Regering staar lige saa svagt overfor det tredie Ting, overfor Finansverdenen, som den forrige Regering gjorde. Man har paa Fornemmelsen, at der ikke vil komme nogen alvorlig Udrensning; man har Fornemmelsen af, at Regeringen søger at faa Tiden til at gaa Maaned efter Maaned, at leve paa et stort Moratorium i Stedet for at gøre Alvor af at gennemføre sine Regeringserklæringer. Vi ville altsaa fra vor Side ikke modsætte os dette Forslags Gennemførelse. Men vi tro, vi have Ret i at forlange Oplysninger fra Regeringen om dens Hensigter og om dens Planer. og ogsaa de andre Oplysninger, som jeg i denne Forbindelse har udbedt mig.

Birck: Da vi i sin Tid forhandlede om Sparekasseloven, var jo Venstre under sit daværende Førerskab usædvanlig liberalistisk. De havde paa den ene Side en Tvivl til Embedsmænd, paa den anden Side en Tyrkertro paa Selvstyre; men de glemte, at Embedsmænd ere gode, naar de ere saa vel uddannede som vore, og naar de ere under offentlig Kontrol, og at Selvstyre er betinget af en vaagen kritisk Sans

og Forstaaelse hos dem, i hvis Navn der selvstyres, en vaagen kritisk Sans, der jo ikke altid er til Stede. Derfor indeholder Sparekasseloven, som de Herrer vide, ikke ret strenge Kontrolbestemmelser, ingen central Revisionskontrol af Sparekasserne. Vi fik en lidet effektiv Inspektion, og vi fik som en maaske skærpensende Foranstaltning den berømte § 8. Det er denne § 8 i Sparekasseloven, som den højtærede Indenrigsminister foreslaar suspenderet. Jeg skal kun sige her i al Almindelighed, at jeg er ikke ked af, at man suspenderer § 8, for jeg har aldrig betragtet denne § 8 som værende af afgørende Værdi, for det første fordi det jo er ret tilfældigt, naar Inspektionen kommer — saa vidt jeg kan skønne, kunne vi først i Løbet af 10 Aar naa at faa samtlige Sparekasser reviderede —, og dernæst ogsaa fordi det, naar § 8 skal tages rent bogstavelig, godt kunde hænde, at en i og for sig god Kasse kunde komme ind under Bestemmelsen, da et Kurstab jo i visse Tilfælde godt kunde give et Deficit paa 5 pCt.

Jeg skal følge den højtærede Ministers Ønske og ikke tale om Fortiden eller om Højesteretssagfører Alberti. Ham er der saa mange, der tale om, at jeg har Lov til at være fri. Jeg skal kun gøre den almindelige Bemærkning — den synes jeg dog skal gøres her i Tinget —, at det er ikke nok altid at stene den mest skyldige, de, som have Kontrolpligten, have et moralsk Medansvar, der paa sine Punkter er saa haardt at bære, at jeg vilde være uendelig ulykkelig, hvis jeg havde været i Bestyrelsen for Den sjællandske Bondestands Sparekasse. Jeg maa tilstaa, at det mildest talt maa siges at være et fuldstændigt Ole Lukøjeri, sat i System, en Blindhed, som, efter hvad der foreligger og hvad man ved, er utilgivelig. Jeg fandt det derfor ganske mærkeligt, naar et tidligere Medlem af Bestyrelsen og en tidligere Revisor i Smøreksporforeningen paa Tillidsmændenes Møde talte, ikke ydmyge Ord, ikke Ord som: Vi have syndet, men kom med stærke Fordringer til Staten og med Tale om Ofre, som det ærede Medlem fra Lejre (Ole Hansen) ogsaa gjorde i Dag, det maa jeg sige, at jeg var noget forundret over. Naar jeg undrede mig over det ærede Medlem i Dag, var det ikke, fordi det ærede Medlem talte, jeg vil anse det for naturligt, at han talte, men fordi han talte som sit Partis Ordfører; det er deri, den afgørende Forskel ligger. Det ærede Medlems Ord som Bestyrelsesmedlem kan ikke give nogen Garanti; jeg